

השבת רבי נחמן מברסלב

טוב להגיד ולשיר **נְחֵם נְחֵם נְחֵם** מאומן לאבות לכל הישועות

על כן זכה פינחס לברית כהונת עולם לדורות. והוא בעצמו אליהו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, שיבוא ויבשר הגאולה לישראל, שיעקר גמר התיקון יהיה אז על ידי משיח כנ"ל.

ועל כן **אין אליהו בא לטמא ולטהר** וכו', כי אם לעשות שלום בעולם, כי עיקר התיקון הוא השלום, היפך המחלוקת הנ"ל. ועל ידי זה ממילא, תתברר ההלכה, מאחר שיהי הלימוד רק לשמה באמת בשלימות.

וזהו **אין אליהו בא לטמא ולטהר**, דהיינו שיודעין בפיו אמתת ההלכה, איזהו הטמא ואיזהו הטהור, כי אם לעשות שלום בעולם, ולבטל המחלוקת והקינטור. ועל ידי זה ממילא, תתברר ההלכה לאמתתה; כי בירור ההלכה אי אפשר להודיע מן השמים בדרכי הנבואה, **כי לא בשמים היא**, ואין נביא רשאי לחדש דבר מעתה. ועל כן אי אפשר שיגלה אליהו דיני ההלכות. וההכרח לברר ההלכות על פי דרכי התורה המקובל בידני עתה, רק שיעשה שלום גדול בעולם; שעל ידי זה ממילא, יתבררו ההלכות לאמתתן, שעל ידי זה יתתקן הכל, וכנ"ל.

(הלכות ראשית הגז - הלכה ה', י"ב)

צדיק

כשמקשר להצדיק, הוא ממשך ממנו שפע כפולה, ועל ידי זה נתתקן אצלו תאוות ממון, שהוא בחינת **אין אדם מת וחצי תאוותו בידו**, דהיינו שלעולם חסר לו.

אבל השפע הקדוש של הצדיק הוא בחינת שפע כפולה, שאין בה שום חסרון. כשפוגמין בכבוד הצדיק, פוגמין בארץ ישראל, שכל קדשתה נמשכת מהצדיק, ואז הוא בבחינת המרגלים שפגמו בארץ ישראל, ועל ידי זה מתגבר עליו תאוות ממון.

(אוצר היראה - צדיק, מ"ה-מ"ו)

סיפור

לענין שהיו מספרים מאחד, שהיה אז בכרך גדול של עירות העובדי כוכבים, ונתעכב שם הרבה מחמת שנדמה לו בכל פעם שעכשו יפעל וכן בכל פעם, עד שנתעכב הרבה שם ואמר, שכן הדרך כשבאין למקומות כאלו שנדמה בכל פעם עתה אפעל עתה אפעל וכו' וכו'.

וסיפר מעשה, שהיה איש אחד שלא האמין במה שאומרים העולם, שיש לצים מסטרא אחרא, שבאים לפעמים ומטעין בני אדם, כמו שארע כמה פעמים; והוא לא האמין בזה.

פעם אחד בלילה, בא אצלו לץ אחד, וקראו אל החוץ שיצא ויצא לחוץ, והראה לו הלץ שיש לו סוס נאה למכור;

לזמרי, שהיה בוודאי למדן ותלמיד חכם גדול, שידבר נגד משה בהפקירות כל כך, ומחמת זה בעצמו נתעלמה ממשה ההלכה, מעוצם נפילת ההלכות של תורה שבעל פה כנ"ל, עד שנתרשלו ידיו לברר ההלכה מנפילתה בבחינה הנ"ל.

וה' יתברך נתן כח בפינחס, שיבוא ויטול את שלו; וראה מעשה, ונוכר הלכה, **ויקה רומח בידו** וכו'. כי ראה שנפילת ההלכה עצומה מאד, ואי אפשר לתקן בשלימות מיד, בבחינת התיקון הנ"ל. על כן, לקח כלי זיין גמשיים בידו, דהיינו **רומח** שהוא בחינת **חרב** הנ"ל.

ונקם בו בבחינת חרב נוקמת נקם ברית. כי ישראל יש להם שני הכוחות כנ"ל; בפרט אז, שהיה כוחו של משה

גדול מאד, רק שלפי עשה נתרשלו ידיו. על כן נקם בו ברומח, בחינת חרב הנ"ל, וכנ"ל, בבחינת **רוממות אל בגרונום וחרב פיפיות בידם לעשות נקמה** וכו', שישראל יש להם שני הכוחות וכנ"ל.

וזהו **לעשות בהם משפט כתוב** וכו', **משפט כתוב** דייקא, בחינת הלכות ומשפטי התורה, לברר ההלכות והמשפט, **ולעשות בהם כראוי**, כמו שעשה פינחס בזמרי, שהתפלל לה' יתברך, כמו שכתוב שם: **ויעמוד פנחס ויפלל ויקח רומח בידו והרגם** וכנ"ל.

על כן, הבטחו ה' יתברך, מיד: **הנני נתן לו את בריתי שלום**, ברית שלום דייקא, היפך המחלוקת שנמשך על ידי המתנגדים, שנעשה להם פה לדבר מהתורה שבעל פה כנ"ל, כי הוא תיקון זאת כנ"ל.

על כן, הוא ראוי לברכת שלום, שזהו בחינת הכהונה שנתן לו, שהוא בחינת ימין כנ"ל. כי זכה להגביה הכל ולכוללו בימין, על ידי שביער רע כזה מישראל שהוא זמרי, שעשה מעשה רע ומגונה כזה; ורצה עוד להוכיח על פי התורה, למרוד נגד משה, שזה גרוע מן הכל. כי על ידי זה, רצה להחטיא את כל ישראל.

את בריתי שלום ...

וזה בחינת כל מעשה פינחס עם זמרי. כי זמרי חטא ונפל לפגם הברית מאד, וחטא ברבים באיסור גמור וחמור מאד בנשג"ז (נשים אסורות).

ולא די לו בזה, כי אם הוסיף רשעה על רשעתו ורצה להכשיל את ישראל למרוד במשה רבינו, ולהעזיז פנים כל כך נגדו, עד שהביא את המדיינית אליו, והתחיל לפלפל עמו (עם משה): **זו אסורה או מותרת? אם תאמר אסורה וכו'**, אוי לו אוי לנפשו, ולכל מי שהולך בדרך כזה, שלא די לך שנפלת למקום שנפלת, למיאוס טינוף תאוה רעה כזאת, באיסור גמור, עוד אתה רוצה להתגאות ולפקור נגד משה רבך, כאילו הוא מפלפל עמו בהלכה ורוצה להוכיח, על פי דרכי הלומדים, כאילו היא מותרת.

וכל זה הוא ענין הנ"ל, שעל ידי שעוסק בתורה שלא לשמה, עד שנעשית לו סם מוות, על ידי זה נעשה לו פה לדבר נגד כבוד הצדיק האמת, בחינת משה.

וכל זה בא לו מחמת שפגם ביחוד וזווג העליון, עד שנפל לתאוה הגשמיות של ניאוף מאד, עד שבא לאיסורים גמורים, רחמנא לצלן, כי זה תלוי בזה כנ"ל. כי בוודא, אין אדם נופל בבת אחת, בפרט גדול בישראל, שהיה **נשאי בית אב** וכו', ובוודאי נפל בכל פעם לתאוה זאת, כאשר ידע בנפשו. וזה הסיתו ונכנס טינא בלבו נגד משה רבינו.

וכמו שפגם על ידי תאוותו הרעה, כן פגם ביותר על ידי גסותו הרע. כי אם היה על כל פנים שובר גסותו וחכמתו הרעה, והיה מבטל דעתו נגד משה רבו, בוודאי לא היה בא לנפילה ומרידה כזאת, לתפוס מדיינית ולהביאה לפני משה, ולפלפל עמו בהלכה; אך זה תלוי בזה.

וזמרי, מתוקף תאוותו, מרד נגד משה, עד שנעשה לו מהתורה שבעל פה, פה לדבר ולמרוד נגד משה, ולהפוך דברי אלקים חיים, ולומר זו אסורה או מותרת וכו' (וכן הוא בכל דור ודור).

והצרה היתה אז גדולה כל כך, עד שמשה בעצמו נתעלמה ממנו ההלכה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, על פי **והמה בוכים פתח אהל מועד**, שנתעלמה ממנו ההלכה היינו כנ"ל.

כי כל תוקף המרידה וההפקרותיו של זמרי נגד משה, היו מנפילת ההלכות של תורה שבעל פה, עד שנעשה לו פה

אדומו"ר מברסלב ז"ל גילה את תיקון הכללי

קריאת תהילים ט"ז, ל"ב, מ"א, מ"ב,
נ"ט, ע"ז, צ', ק"ה, קל"ז, ק"נ

שהוא תיקון גדול על פגם הברית.

וירא, והנה הוא סוס נאה מאד, ושאלו:
כמה אתה רוצה? השיב הלץ: **ארבעה אדומים!** וראה שהוא שוה בשפי שמונה אדומים, כי הוא סוס מובחר וטוב מאד, וקנה אצלו הסוס בעד ארבעה אדומים, והיה אצלו מציאה גדולה.

☺ למחר הוציא הסוס למכור ועמדו על המקח, ורצו לתן לו איזה סך. אמר: **מסתמא אם נותנין לי סך כזה, הוא שוה כפלים!** ולא נתרצה, והוליך הסוס להלן, ורצו לתן לו גם כפלים כרצונו. אמר: **מסתמא שוה יותר כפלים מזה הסך!** וכן הוליך הסוס להלן, עד שנכנס סך מכירת הסוס לאלפים, ולא נתרצה עם אחד למכרו כי כל מה שרצו לתן לו - אמר: **מסתמא שוה יותר בכפלים!** עד שלא נמצא מי שיקחהו, רק המלך.

☺ והוליכו להמלך, ורצה לתן לו המלך סך עצום, כי הסוס הוטב מאד מאד בעיניו כל, ולא נתרצה עם המלך גם-כן, כי אמר: **מסתמא שוה יותר;** עד שגם המלך לא קנה הסוס.

☺ והלך מהמלך עם הסוס להשקותו; והיה שם **פלומפ** [משאבה] שממש משקין, וקפץ הסוס לתוך הפלומפ, ונתעלם, ואיננו (היינו שנדמה לו כך, כי היה מעשה לצים כל הענין של הסוס), וצעק מאד על זה ונתקבצו אליו בני העולם לקול זעקתו, ושאלו אותו: **מה אתה צועק?** השיב, שהסוס שלו קפץ לתוך הפלומפ! והכו אותו הכה ופצוע, כי נדמה למשגע כי נקב הפלומפ צר מאד, ואיך אפשר שיקפץ הסוס לשם!:

☺ וראה שמכין אותו, והוא נראה כמשגע, ורצה לילך משם. בתוך שרצה לילך משם - והנה הסוס מתחיל להושיט ראשו מתוך הפלומפ, והתחיל לצעוק שנית: **אהה אהה!** מחמת שנדמה לו שיש שם סוסו ונתקבצו שוב אצלו בני העולם, והכו אותו שנית, כי הוא משגע כנ"ל; ורצה שוב לילך משם, כיוון שרצה לילך - והנה מושיט שוב הסוס את ראשו מן הפלומפ והתחיל לצעוק עוד כנ"ל, ונתקבצו שוב אליו והכוהו כנ"ל.

☺ כך הסטרא אחרא מטעה את האדם בכל פעם, על לא דבר, בשקר גמור שאין בו ממש והוא נסת אחריה, והולך אחריה ונדמה לו בכל פעם שיירוויח יותר וימלא תאוותו יותר, ורץ אחריהם כמה עתים, ופתאם נתעלמו, ובורחים

ומסתלקים ממנו כל התאוות כאשר מזדמן לפעמים, שהתאוות מסתלקים קצת.

☺ וכאשר האדם רוצה לפרד מהם, אזי חוזרים ומושיטים ראשם, והוא חוזר ורודף אחריהם, וכן מתנהג להלן - שתכף שמושיטים ראשם, הוא חוזר לרדוף אחריהם.

☺ ... ולא באר הענין יותר והבן היטב.

(מתוך שיחות שאחר ספורי מצשיות)

עצות

☺ זה שאנו רואים, שלפעמים נתלהב האדם בתוך התפלה ואומר כמה תבות בהתלהבות גדול, זה בחמלת ה' עליו, שנפתח לו אור אין סוף והאיר לו; וכשרואה אדם התנוצצות הזאת, **אף על גב דאיהו לא חזי, מזלה חזי** [אף על פי שהוא לא רואה, נשמתו רואה] תכף נתלהב נפשו לדבקות גדול, לדבק את עצמו באור אין סוף; וכשעור התגלות אין סוף, לפי מנין התיבות שנפתחו

והתנוצצו, כל אלו התיבות אומר בדבקות גדול ובמסירת נפשו ובביטול כחותיו; ובשעה שנתבטל לגבי אין סוף, הוא בבחינת **ולא ידע איש**, שאפילו הוא בעצמו אינו יודע מעצמו.

☺ אבל זאת הבחינה צריך להיות רצוא ושוב, כדי שיתקיים ישותו, שלא יסתלק קדם זמנו, חס ושלום; כי הקדוש ברוך הוא רוצה בעבודתנו, בשביל זה צריך שלא ישאר כן, אלא עד עת שיבוא הקדוש ברוך הוא בעצמו ויטול נשמתו, אזי יתבטל באין סוף בתכלית כפי מה שיוזכה (לקוטי מוהר"ן, סימן ד').

☺ על ידי הדבקות של אדם באין סוף ברצוא ושוב, כדי שלא יתבטל לגמרי כנ"ל, אזי אחר כך כשהוא בבחינת 'ושוב', ששב לדעתו וישותו, אזי נשאר בו רשימו מאור הנפלא של הדבקות הזאת, ואזי הרשימו מראה לדעת אחדות האין סוף וטובו, שידע שכלו טוב וכלו אחד, שזאת הבחינה הוא מעין עולם הבא. וכל זה זוכין על ידי ודוי דברים לפני התלמיד חכם האמתי (לקוטי מוהר"ן, סימן ד').

☺ הצדיק האמת הוא כל ימיו בתשובה. כי אפילו כשיודע בעצמו שעשה תשובה שלמה, עדיין הוא עושה תשובה

על השגתו הראשונה, שהיא נחשבת אצלו עתה גשמיות כפי ההשגה שמושיג עכשיו רוממות אלקותו יתברך. וכן הוא נוהג כל ימיו, שהולך בכל פעם מהשגה להשגה, ועושה תשובה על השגה הראשונה. וזה בחינת עולם הבא, שיהיה כלו שבת, כלו תשובה; כי עקר עולם הבא הוא השגת אלקותו, ובכל עת שישגו השגה יתרה יעשו תשובה על השגה הראשונה. ומי שיש לו מוח בקדקודו יכול להבין על ידי זה גדלת הבורא יתברך וגדלת הצדיקים, אשרי להם ולהנלווים אליהם (לקוטי מוהר"ן, סימן ד').

(ל. עצות - השגות והתנוצצות אלקות, א' - ג')

תפילה

☺ על כן זכני ברחמיך הרבים להיות בתשובה תמיד, שאזכה לעשות תמיד תשובה על תשובה הראשונה. ואזכה לתקן בכל פעם פגם תשובה הראשונה, עד שאזכה ברחמיך הרבים לתשובה שלמה תשובה עלאה באמת כראוי, ואז תפתח את לבי ודעתי לדעת את שמך, ואז אדע באמת כי עדיין לא התחלתי לעשות תשובה כפי עוצם גדלתך ורוממותך שתזכני להשיג אז.

☺ ואז תזכני באמת לעשות תשובה על תשובה, שאזכה לעשות תשובה בכל פעם על השגה הראשונה, על שהייתי מגשם את רוממות אלקותך, לפי עצם רוממותך שאזכה להשיג אחר כך בכל פעם, באפן שאזכה להיות כל ימי בתשובה תמיד, עד היום אשר תאספני אליך. ותזכני לעולם הבא, ליום שכלו שבת, כלו תשובה.

☺ וזכני לזבוח את יצרי, ואזכה לקים מקרא שכתוב, זובח תודה יכבדנני. שאזכה לכבד אותך בשני עולמות, בעולם הזה ובעולם הבא. ועזרני שאהיה בורח מן הכבוד באמת, ואזכה למעט בכבוד עצמי ולהרבות בכבוד המקום, ותשפיע עלי מכבודך הגדול, ותזכני ברחמיך הרבים לכבוד אלקים שאזכה לכבוד דקדשה למענך לבד, ולא אהנה מן הכבוד כלל למעני, ולא אשתמש עם הכבוד כי אם לשמך ולעבודתך באמת, ועזרני שלא ישאל ולא יחקור שום בריה על כבודי.

(לקוטי תפילות א', ר')

אחינו בית ישראל

העלון זקוק לעזרתכם

תרמו נא בעין יפה למען קיומו

חשבון בנק הדואר 7-2255-89

דואר: ת.ד. 13271 ירושלים 91131

טל: 050-948183 (מאיר)

052-332810 / 02-5829086 (מיכאל)